

בית שמאי פרק חמישי נזיר

הגהות מר"ב רגשבורג

[ה] ר"ה דהיא מי שגבר וכו' כפי ק' ימים ושנה כסס. מלה כסס נמחק. וכו' ששים: [ו] בא"ד כגון שלשים יום ושנה כי ימים נרץ למעט ל' כלומר מקלח ימים שגבר שאיט שגבר ככל. כי ככל נמחק. וכו' כל פס: [ח] ר"ה ל' ששים חסר וכו' ככל במזומת מרובת וכו' למקלח כולו במזומת משעמט כ"ל: [ט] ר"ה וכו' ששים חסר וכו' כ"ס מוטע ימים של איסור דהיינו ק' אופי ק' נמחק וכו' כ': [י] בא"ד ונבד מליקן עשה. מלה שחס נמחק: [כ] בא"ד חסלו לרכוש דהיינו יין מרובק כפולחא. ר"ב וכו' לקלחן דף מד: [ל] ר"ה חסר כ"ב שמי וכו' שאיט קודש הל [נקט] כ"ל:

דחניא מי שגבר על מירוחו כ'.

קייבל עליו מירוח מאה יום ושנה בין [ס'] ימים וכל להביא קרבנותיו אין מקלחן לו להביא קרבנות מירוחו אלא ח"כ מונה איסורן כלומר [ס'] יום כימים שנהג בהן היתר ששמה יין רבי יוסי אומר דיו בשלשים יום פרי' דהא דריו [אס קנסי ליה] שלשים יום שאס נדר ק' יום ועבר [ס'] ימים לא קנסיין ליה לטורח הכל רק ל' יום, ושלשים ימים יעלה למנון - מירוח אע"פ ששמה בהן יין, וה"ה במירוח מועטת לרבי יוסי **דחניא** חס נדר ל' ושנה בטולן יין יסתור הכל ואם שמה שני ימים יין לרין שימנה ימים אחרים בלא שתיית יין, וה"ה אי רבנן קשיא מירוח מרובה פירוש אפי' מרובה [דבין] מירוח מרובה כמו ק' ימים ושנה [בהס'] יין סותר הכל [ובין] מירוח מועטת כגון ל' יום ושנה [כ'] ימים לרין למטה [כ'] ימים אחרים ומנאי' משמע דמונה [משעמט] שגדר כלומר מקלח ימים שגדר שאיט סותר [ל' חס] אלא רק ל' יום, וכו' יום האחרים יעלו לו, והיינו נמי כר' יוסי, אבל במירוח מועטת קשיא, שאפי' לר' יוסי סותר כולו ובמנאי' משמע שעולה לו למנון. **איבעית** אימא ר' יוסי ה' במירוח מרובה. מתני' במירוח מרובה ושלשים יום סותר ול' יום יעלו לו למנון כמו במירוח מועטת, והא דקאמר ר' יוסי שיסותר הכל, במירוח מועטת ושנה בטולן יין דלא סותר כל שלשים יום אבל במירוח מרובה מודה ר' יוסי דאין סותר הכל מדקאמר ר' יוסי דיו: **ואי** בעית אימא רבנן מאי [משעמט] שגדר" כמשעמט שגדר ח"פ מונה ימים של איסור דהיינו [ס'] [מנאי'] ימים והא שנה בטולן יין [וכן] במירוח מועטת והכי משמע לישאל דמתני' מונה משעמט שגדר חסר ומונה כן וכך ימים שהיו משעמט שגדר ועבר עליהן י' שנה [מונה] פעם אחרת משבא לפני חכמים ויגאוג בהן איסור שתיית יין אבל ודאי אס קודם ששנה יין מנה מקלח מירוח אוחס ימים איט סותר אפי' לרבנן דשתיית יין "מדברין בעלמא [כ]": **מתני'** בשאל עליה מתני' פירשתי לעיל: **אי** ירמיה מדב"ש נשמע לב"ה. דקאמרי ב"ש הקדש [שעמט הקדש וכו'] דמעליה מלחא דלאו שפיר נדר תלף ותרעה בעדר כדחנן במתנייתין בהדיא ח"ל ב"ה לב"ש אי אהם מודים בזה שהא הקדש בטעות ותלף ותרעה בעדר לפי שגשאל לחכמים והתירו דלא הו קבלה הלכך הקרבנות שהפריש למירוח חולין הן כאלו שאומרין וזו לחסורא והוא איט בר חטאת הכי נמי לב"ה אע"פ דאמרי דתמורה בטעות הו התורה בהא מודו ב"ה כדדרשין מיהו לרבות שוגג כמויר: **ד"ה** ה"מ כדאיתיה לעיקר אבל כי איתעקר לעיקר הקדש איתעקר נמי לתמורה ותלף התמורה לעדר. **וה"פ** כגון אם הקדיש בהמה לעולה והביא בהמה אחרת ואומר זו תמורה זו ושאל לחכם על הראשונה והתירו החכם לומר שאיט עולה תלף גם התמורה לעדר והו כאילו אומר זו תמורת זו על בהמת חולין: **מעורתו** ולא סוגתו. דאי במחטות קרא לתשיעו עשירי איט מקודש: **רב** חסורא אמר טעותו וכו"פ כוונתו. ומתני' דקתני מי שטעה כ' רבותא קאמר כ"ס סוגתו: **ואשתיקו** להו ב"ה. לאו דוקא אשתיקו דהא השיבו להם גזירת הכתוב הוא אלא כלומר אשתיקו שלא השיבו להו סברא מיניה וביה אלא הביאו משטים עשר ושמיני לימא להו מהכא שאיט קדוש בטוהה כשאר הקדשות ולכך על כרחיה גזירת הכתוב היא: **אמר** רב שמי בר אשי מה דלא אמרי להן ב"ה אותה תשובה דח"כ הו אמרי להן ב"ש לב"ה ומה מעשר שאיט קדוש [כ] [בהן] כמו הקדש להיות קדוש בטוהה אפי"ה מל בטעות, והקדש לא כ"ס, ולא היא, הקדש בדעתיה דמריה תליא. **כל זה מדברי רב שמי** כלומר אין זה ק"ו טוב לקפח ב"ה דודאי הקדש ברעת ובטוהה הבעלים דאיש אשר יקדיש את ביתו אמר רחמנא מדעת ובכוונתו הלכך בטעות לא הו הקדש, [ומעשר] מגזירת הכתוב כמו שמראים ב"ה פנים במשנתו מי"ב ושמיני, ולא קשה לרב נחמן אמאי לא השיבו ב"ה מיניה וביה, דאיכא למימר דב"ה חר מארי טעמי נקט:

מכאן עד ד"ה אמר
כנה שייך להך ג' ע"ה

ר"ל פירוש הסתירה